

Kampen mot bemanning

Jobbupproret går till Svenskt Näringsliv

– Kör hårt Patrik.

Den som ropar till ordföranden för Lagenaarbetarna Patrik Olofsson är en arbetskamrat som håller i den ena pinnen på banderollen "För Lagenaarbetarnas seger". Platsen är Kungsträdgården i Stockholm och jobbupprorets demonstration till Svenskt Näringslivs lokaler på Storgatan på Östermalm.

Det är lördag i Stockholm. Den första vårdagen är här. Solen skiner från klarblå himmel och det är över tio grader varmt.

Återigen är Jobbupproret i farten i en avtalsrörelse där nu varsel om över-tidsblockader, nyanställningsblockader, blockad mot utökad bemanning och varsel från Handels om en strejk som omfattar 5 000 medlemmar kommer slag i slag. Från förbund efter förbund.

Detta i en avtalsrörelse där högarna i Svenskt Näringsliv håller i taktpinnen och inte tillåter andra arbetsgivarorganisationer att sluta några som helst avtal som strider mot Svenskt Näringslivs nollbudskonfrontation mot svensk fackföreningsrörelse.

Denna lördag har Jobbupproret ställt in sikten på Svenskt Näringsliv. Först några korta tal i Kungsträdgården innan det är dags för de omkring 200 som samlats att gå till Östermalm och där lämna över Jobbupprorets upprop.

En av de som talar är Emil Boss från Storstockholms Allmänna Branschsyndikat av SAC.

– Bakom kraven i Jobbupproret enas arbetare från alla grenar av den svenska arbetarrörelsen. Fackklubbar och sektorer inom LO, förtroendevalda inom TCO, hela det fristående Hamnarbetarförbundet och mer än hälften av medlemmarna i vårt oberoende förbund SAC Syndikalisterna.

– Det som förenar oss är varken politiska överväganden eller ideologisk övertygelse. Det vi har gemensamt är att vi alla är arbetstagare på den svenska arbetsmarknaden och att vi alla delar en konkret erfarenhet av deltider, behovsanställningar och bemanningsföretag. Många av oss har fått känna in på bara skinnet vad som menas med daglöner, med otrygghet och konkurrenshets mellan anställda, säger Emil Boss bland annat

några arbetskamrater talar Patrik Olofsson. Patrik Olofsson frågar om de ställer upp och antar ett uttalande från Demonstranterna i Jobbupproret och där mottagaren är Svenskt Näringslivs ordförande Urban Bäckström.

Uttalandet lyder:
"Vi varslar härmed Svenskt Näringsliv om följande åtgärder:

Vi kommer debattera, demonstrera, strejka & blockera, så länge de otrygga anställningarna kvarstår.

Vi kommer, utifrån de beslut som tas av våra fackliga organisationer och/eller våra arbetskamrater på arbetsplatserna vidtaga de mått och steg som kan anses nödvändiga för att stoppa de otrygga anställningarna och för möjliggöra ett anständigt liv på våra arbetsplatser".

Ett gemensamt jarop blir svaret till Patrik Olofsson.

Därefter är det dags för Jannis Konstantis, ordförande för tunnelförarna SEKO klubb 119 i Stockholm.

Budskapet från honom är att klubb 119 kommer ha en demonstration den 31 mars som går till motparten i avtalsrörelsen, arbetsgivarorganisationen Almega.

Några korta appeller från andra fackligt aktiva innan demonstrationen startar för att ringla sig genom centrala Stockholm innan den kommer till Svenskt Näringslivs lokaler på Östermalm. Väl framme får en delegation gå in och träffa Sverker Rudeberg, ansvarig för avtalsfrågor och CSR på Svenskt Näringsliv.

Rudeberg ger sig inte in i något meningsutbyte utan uppropet överlämnas och givetvis den av demonstranterna nyss antagna varselförklaringen.

Ytterligare en manifestation från Jobbupproret är över. Vad nästa steg är får vi anledning att återkomma till.

SEKO kallar till demonstration

Demonstration mot Almeegas nollbud och de osäkra anställningarna

Onsdag 31 mars

Samling 13.00 vid Stureplan och sedan marscherar vi till Almeegas kontor.

Försvara kollektivavtalen

Nej till minskade löner

Inga osäkra anställningar

Seko klubb 119, facket som organiserar förare i Stockholms tunnelbana.

Den 31 mars går det centrala avtalet ut och i de förhandlingar som SEKO har haft med Almega har det inte hänt någonting. Almega har t o m mage att föreslå 0 kronor i lönehöjningar och att vi måste arbeta mer!

Almega pratar om den kris som finns, men den enda kris vi ser, är att våra löner minskar och att Almega angriper kollektivavtalet. Detta medan företaget efter företaget gör stora vinster. Det är dags att de som skapar den ekonomiska krisen betalar den och inte vi som arbetar och producerar.

ggsföretagen fortsätter!

sliv

Vi behöver en Lex Lagena – annars är facket illa ute

Strejken på Lagena Distribution AB under midsommarveckan rönste stor medial uppmärksamhet. Alltför lite ljus har dock riktats mot de egentliga orsakerna till konflikten.

Till att börja med måste vi konstatera att detta problem med bemanningsföretag inte alltid har funnits. Bemanningsföretag plågade de fackliga organisationerna och undergrävde de anställdas trygghet under arbetarrörelsens barndom och kulminerade i Utansjöarbetarnas marsch mot det strejkbrytande bemanningsföretagets förläggning i Lunde, också känt som Ådalen -31.

I syfte att skapa ”ordning och reda” på arbetsmarknaden genomförde Per Albin Hansson 1935 en rad åtgärder där de viktigaste var förbud mot bemanningsföretag och införandet av statsunderstödd a-kassa. Anställningsskydd och trygghet i omställning; samma frågor då som nu.

I början av 1990-talet hade minnet av Ådalen -31 och Per Albin Hansson förbleknat så pass att man kunde återlegalisera bemanningsföretagen i två steg; 1991 och 1993 i full skala.

Därmed har gamla problem, som vi trodde vi en gång för alla visat på porten, återuppstått.

Omplaceringsutredningen: Uppsägning från arbetsgivarens sida ska vara sakligt grundad. En uppsägning är inte sakligt grundad om det är skäligt att kräva att arbetsgivaren bereder arbetstagaren annat arbete hos sig.

Så lyder lagen om anställningsskydd §7. Det innebär att innan någon sägs upp på grund av arbetsbrist måste man utreda om inte personen kan omplaceras i stället för att sägas upp. Men på ett företag som använder sig av bemanningsföretag blir denna paragraf oanvändbar.

Det får nästan ett löjets skimmer över sig när man i omplaceringsutredningen kammnar noll samtidigt som man tittar ut över den hord av inhyrd personal som gör exakt det arbete som de som är varslade utför.

Bemanningsföretag tillintetgör denna del av las fullständigt.

I inrikesminister Eric Holmqvists (s) förarbete till las 1973 skriver han att:

”... de från trygghetssynpunkt betydelsefulla reglerna om turordning måste vara utformade på sådant sätt att de ger ett verksamt skydd för de arbetstagargrupper som är särskilt utsatta på arbetsmarknaden och hindrar en skoningslös utgallring bland de anställda under återopande av effektivitetsskäl.”

Av detta följde att regeln ”sist in – först

ut” blev normen för turordningen. Denna turordning har ju som bekant varit ansatt från alla håll och kanter.

Det som skett sedan bemanningsföretagen klivit in på banan är att regeln egentligen förlorat sin mening. Det som sker i dag är att arbetsgivaren säger upp enligt turordningslistan, men ombesörjer så att bemanningsföretaget, ur gruppen uppsagda, anställer de arbetstagar arbetsgivaren har ett gott öga till. På så sätt blir han av med de han vill bli av med och får behålla som arbetskraft de han vill behålla, om än via ett bemanningsföretag.

Och så är vi tillbaka till den ”skoningslösa utgallringen”...

Sammantaget hotar bemanningsföretag hela idén om saklig grund för uppsägning.

Återanställningsrätten har i dag, på företag med bemanningsföretag, samma parodiska funktion som omplaceringsutredningen. Vad har återanställningsrätten för materiellt innehåll över huvud taget då den egna arbetsgivaren varje dag väljer att ringa bemanningsföretagen för att bemanna upp för den kommande produktionen, i stället för att ringa de som är uppsagda och har återanställningsrätt?

Bemanningsföretagen har slagit ut återanställningsrätten helt och hållet.

Sammantaget hotar bemanningsföretag hela idén om saklig grund för uppsägning.

Syftet med kombinationen av saklig grund för uppsägning och återanställningsrätten var ju att skydda arbetarna från att ställas mot varandra; arbetslösa mot anställda. De arbetslösa skulle inte utgöra ett hot mot de med anställning, genom att man gjorde det omöjligt för arbetsgivaren att göra ett enkelt utbyte av anställda. Införandet av bemanningsföretag rubbade detta skydd.

I Sverige är det nu till och med möjligt för ett företag som har ökat personalbehov att säga upp på grund av arbetsbrist om man täcker det ökade arbetskraftsbehovet (och mer därtill) med inhyrd arbetskraft. Vad behöver göras?

Frågan kan lösas politiskt på lång sikt, men här och nu måste den lösas, så långt det är möjligt, i avtalsrörelsen.

Den viktigaste principen att ro hem är att arbetsbristuppsägningar och inhyrd arbetskraft inte kan existera parallellt på samma företag. Eftersom inhyrning undergräver både omplaceringsutredningen,

Om inte bemanningsfrågan får en vettig lösning blir det lokala facket nästa avtalsperiods strykpojke.

Frågan kan lösas politiskt på lång sikt, men här och nu måste den lösas, så långt det är möjligt, i avtalsrörelsen.

turordningen och återanställningsrätten måste det skapas, på de företag som varslar på grund av arbetsbrist, ett moratorium där det är förbjudet att hyra in personal. Detta moratorium ska gälla från och med att arbetsgivaren varslar till och med att återanställningsrätten för de uppsagda har gått ut.

Först då har vi återställt funktionaliteten i las någorlunda.

Om inte funktionaliteten i las återställs får vi effekten att arbetsgivaren har ett nytt konfliktvapen i sina händer gentemot det lokala facket. Arbetsgivaren kan hur lätt som helst ställa ultimatum: ”Jobba kvar till sämre villkor eller bli utbytt mot inhyrd.”

Det talas ofta om att facken måste hålla samman i avtalsrörelsen. Man menar då att förbunden ska hålla sams. Det är självklart en viktig förutsättning för en framgångsrik avtalsrörelse. Men minst lika

Arbetsgivaren kan hur lätt som helst ställa ultimatum: ”Jobba kvar till sämre villkor eller bli utbytt mot inhyrd.”

viktigt är att hålla samman facket på lokal och central nivå.

De lokala avtalens tyngd varierar ju enormt mellan förbund och branscher och det finns vitt skilda traditioner på området. Men uppskattningsvis utgör väl de lokala avtalen runt 10-20 procent av utfallet i medlemmarnas plånböcker.

Och när arbetsgivarna inte lyckas inkassera eftergifter på förbunds nivå, vilka tror ni de ger sig på då?

Om inte bemanningsfrågan får en vettig lösning blir det lokala facket nästa avtalsperiods strykpojke.

Patrik Olofsson
Handelsklubbens styrelse vid Lagena

(Eu och facket, nyhetsbrev för folkrörelsen nej till eu:s fackliga nätverk nr 10, 2010)

Hamnarbetareförbundet stödjer Jobbupproret

Hej kamrater!
Svenska Hamnarbetareförbundet har på sitt styrelsemöte den 11 mars beslutat att ställa sig bakom jobbupproret. Vi tycker att det är helt riktiga krav som ställs, och den nyliberala utvecklingen av arbetsmarknaden måste stoppas.

Med fackliga hälsningar
Svenska Hamnarbetareförbundet
Björn A. Borg
Förbundsordförande